

Тя почнала да я строи, но изведнажъ се съборила.

— Ехъ, ти не си ги поставила равно! Може и петоетажна — безъ да се събори.

— Не, трудно е . . .

— Вижъ, какъ ще я направя! . . .

Тодоръ се заловилъ да я издигне.

* * *

Бащата билъ въ другата стая. Той си спомнилъ за дѣцата и пожелалъ да ги види.

Отворилъ тихо вратата и погледналъ какъ дѣцата се занимавали. Прѣдъ тѣхъ се издигала по една красива *буквена* къща. Тѣ стоели като замръзнали, за да не съборятъ зградитѣ си!

Бащата ги гледалъ, гледалъ, искалъ да се засмѣе високо, но се въздържалъ . . . Той се радвалъ на милитѣ си дѣчица; ставало му приятно, като виждалъ какъ отъ сърдце се забавляватъ . . .

Тихо се върналъ въ стаята си.

Вечеръта ги попиталъ:

— Кажете ми сега, какво научихте днесъ?

— Изучихме три букви и думата *ум!*

Бащата изпиталъ Лизка, но тя помнила само *а* . . .

— Но и толкози е хубаво — казалъ бащата. Утрѣ и азъ ще помогна. Заедно като работимъ, ще има успѣхъ . . . че подиръ урока ще ми построите единъ буквенъ дворецъ... Знаете ли?

— Знаемъ, знаемъ! . . . засмѣно казали дѣцата, като се усѣтили, че баща имъ трѣбва да ги е гледалъ прѣзъ деня.

